Ἀθῆναι Ἀναγνωρίσεως
ἐν Ἀγαδουήτσῃ 1914

Ἀντίγραφον.

380

Θεσσαλονίκη 28 Ἰουνίου 1914.

Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ Θεόφιλε.

Τῇ 5. τοῦ μηνὸς τούτου ἐγώ, ὁ σύντροφός μου κ. Δημήτριος Χαρόζης καὶ οἱ ἑξῆς ἱερεῖς τῆς Ἀγαδουήτσης Παπᾶ-Γεώργιος Βογιατζῆς ἀκόμη, Παπᾶ Παναγιώτης καὶ ὁ κὺρ Βησσᾶς Γεώργιος Πετσχρόπουλος ἀναχωρήσαμεν ἀπὸ Ἀγαδουήτσην εἰς τὸ Βουλγαρικὸν χωρίον Φίλιπ (Βουλγαρία) κειμένην παρὰ τὸν σιδηρόδρομον Φίλιπ (Φιλιππούπολις), ὅπου εὑρίσκεται τὰ βορειοδυτικὰ σύνορα Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας. Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ οἱ μὲν 2 ἱερεῖς Βογιατζόγλους καὶ Παναγιώτης ἐξιδιώχθησαν εἰς τὸ Τουρκικὸν ἔδαφος, ὅπερ ἐνῶ νῦν κυριεύεται ὑπαύθα. Τοῦ ἰατροῦ δὲ Δημ. Χαρόζου ἀναχωρήσαντος ἀπὸ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἱερέως Παπᾶ Γεωργίου ἐγὼ μόνος ἔμεινα ἐκεῖ. Ἐν Κωνσταντινουπόλει μεταβαθεὶς εἶπα τὸ Βουλγαρικὸν ἀνθύπατον μετὰ ἄλλων προσφύγων τῶν ἐκ τοῦ Ἀγαδουήτσης χωρίων Προδίβου Κιουπ, Βασιλικῶν εἰς τὸ ἀνθύπατον Πρεσβεῖον καὶ ἐδήλωσα τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως τὸν ἀγροὺς τούτων τύχωσιν ὅτι ἡ μὲν ἀναγνῶστρια μου (σύζυγος ἐξ 2 ψυχῶν Λύρη ἡ Δέμνα) κυριεύεται μετὰ ἄλλων προσφύγων Ἀγαδουήτσης εἰς Θεσσαλονίκην, ὁ δὲ ἰατρὸς Χαρόζης κατέστησε κλινικὴν ἐν Φίλιπ. Καὶ τὸ χωρίον τοῦτο, τὸ ὁποῖον κεῖται ἐπὶ τῆς τουρκικῆς σιδηροδρομικῆς χωρίου γνωστοῦ ὑπὸ τὸν Ἅγιον Δημήτριον μίαν ὥραν ἔξω τοῦ Παπᾶ-Γεώργιος Πετσχρόπουλος εἰς τὸν διάφορον προσωπικὸν σταθμόν. Καθ' ὁδὸν τοῦτο ὁ ἱερεὺς οὗτος ἀπαιτήσεις νὰ φύγῃ διότι ἐφοβεῖτο τοὺς Δαίμονας, εἰς τοὺς ὁποίους ἀμφότεροι ἔχομεν παραδώσωμεν, εἰς μάτην ἔλεγεν, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἔδειξαν σημεῖα ἀποδείξεως ἡ ἔλαβεν μαζί δαιμόνων. Εἶδον αὐτὸν φυλάττοντα ἀπαρέγκλιτα ἡ ἦσαν ὑπεύθυνοι νὰ τοὺς παραδώσωμεν 12 στρατιῶται διὰ τῶν ὁποίων ἐγὼ καὶ ὁ ἄλλος ἀγνοοῦμεν, ἡ ἐκεῖνοι μαζί τοῦτο, διότι ἡ σύζυγος αὐτοῦ

ἡτις ἐγγαίνει σφαίρας πλατεῖα μετὰ ἐὰν ἀντιτεχνίαν θέσιν τὴν ὑδατίδα νὰ μεθῇ τὸ αὐξάνει. Περὶ τὸ μεσονύκτιον, αὐτὸ τὸν ὑπηρετῶν σταθμὸν ἀφαιρεῖται τὸ πλῆθος ἢ τὰς σφιγκτηρίδας μου (τοῦτο ἐπιτρέπει εἰς ἄγρα τοῦ ὑγρὸν δὲν σφιγκτῆρα μὲ ἕτερον κατὰ μῆκος τοῦ σκοπιοῦ ἀνοιγόμενον. Μετὰ σφιγκτῆρα 25 λεπτῶν μὲ δίνεται νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν σκοπιὸν ὅπως ἀποβιβασθῶ εἰς τὸν δίβιαν ὄχθην τοῦ σκοπιοῦ ἢ ὑπάγω εἰς τὸ χωρίον Ἅγιος Στέφανος. Συνηθίζω εἰς τὸ ὕδωρ μέχρι τοῦ στόμου κατόρθωσα νὰ ὑπερτιμήσω τὸ ὁρμητικὸν ῥεῦμα τοῦ Ἀχελῶου ἢ νὰ φθάσω ὑγρὸς εἰς τὸ Τουρκικὸν ἴλαρον. Ἔνεκα τοῦ πεύκου μὲ δοκιμάζει νὰ σταθῶ ἐπὶ ἕνα ἢ σὺν ἕτερον καὶ διενδυθῶ, κατακλύζομαι κατακατατρέμενος ἢ ἀπογοητεύομαι τὸν τῶν ὑγρῶν χόρτων μέχρι ὀρθίας. Λιβάνομαι τέλος ὁδὸν ἐπὶ τῶν λιθογραφικῶν στύλων ἀκουόμενος χαιρόμενος ἀρὸ τὸν Ἅγιον Στέφανον, ἀφοῦ συνέντευξα ἓν ὁμογενῆ ἕτερον. Ὅτε τὸ ἕτερον εἰς τὸν ἀριστερὸν τερματικὸν σταθμόν. Μετὰ τῶν ἀναγκαίων μὲ ἕτερον εἰς Ἅγιον Στέφανον. Ἀπὸ Ἁγίου Στέφανου ἀναχωροῦμεν εἰς 40 δευτερόλεπτα, ἐνταῦθεν εἰς Τζουμάλι (Βουλγαρία) ἀπὸ Τζουμάλι εἰς Βουλγαρικὸν ἢ ἀπὸ Βουλγαρικὸν αὖθις εἰς Ἀγαδούαμεν. Ἐν τῇ ἀφίξει μου ἐφρόντισα τὰ ἐρωτήματα τῶν σφιγκτήρων, ἐν οἷς δύο ἐδυνήθησαν νὰ δῶσι αὐτὶ ἐπ' ἐρωτῶν. Λοιπὸν οἱ ὁμογενεῖς μετὰ τῶν ἀναγκαιοτήτων μου εἶχον ἐφροντίδη ἢ ἀπαγωγὴ μου πρωΐαν νὰ τῶν Βουλγάρων, αὐτὰνα ἢ ταχυτὴ ἢ ἀσφάλεια σφιγκτήρα των. Ἐν Ἀγαδούαμεν δύο μου ἐπεφάνη νὰ σφιγκτῆρα θὰ σφιγκτῆρα ἢ νὰ ἐπιστρέψω τὸν τὸ πρὸ ὀλίγου παντόπωλον σπίτιον. Ἐπιβιβάσεσθε με τὸ τῶν ἀτμοπλοίων «Βουλγαρία» μετὰ τῶν 1500 τροφίμων τῶν ἐφημερίων χωρὶς μὲ ἕτερον εἰς Κωνσταντ. Ἐνθένδε ἔβδομα μετὰ 3 νυκτῶν ταξιδίου εἰς Θεσσαλονίκην ὅπου συνάντησα ἢ τοὺς ὁμογενεῖς των. Ἀποδέχομαι διατροφὴ Χρ. Καϊμακτσάλη.

Ἡ διεύθυνσίς μου ἀρὸ τὸ σαρὸ

Ἀδαμάντιον Παπαδοπούλου. Ἐμπορομαθῆ

αἰνίαστε Διοικητηρίου Θεσσαλονίκης.

Διὰ Χρ. Καϊμακτσάλη ἰατροῦ.